

Μεσογείου πρὸς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, πρὸς τὴν Αἴγυπτον, πρὸς τὰς Ἡρακλείους στήλας διὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, διὰ τῆς στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, διὰ τῶν Ἴωνων τοῦ Αἰγαίου, καὶ μέχρι Αἰγύπτου πλεόντων, διὰ τῶν ἀποικίων, αἵτινες μετὰ τῶν εὐμενῶν ἐφεστῶν θεῶν ἐκόμιζον εἰς ἀξένους ἢ κατὰξένους ἀκτὰς τὴν εὐμένειαν, τὴν φιλκνθρωπίαν, τὴν εὐμουσίαν, τὴν χάριν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τὴν φιλκνθρωπίαν, τὴν εὐμουσίαν καὶ τὴν χάριν—τὸν θεοειδῆ πολιτισμόν.

Τὴν φιλκνθρωπίαν τὴν ἐπιδεικνυομένην ἐν Ἀθήναις οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἄδυνάτους, τοὺς ἀνικάνους νὰ ἐργασθῶσι σωματικῶς, εἰς οὓς ἔδιδον τακτικὸν ἀργύριον εἰς πορισμὸν βίου, οὐ μόνον εἰς τοὺς ἄλλους τρόπους τοὺς εὐμενεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ πρὸς τοὺς δούλους, οὐ μόνον ἀπελευθεροῦντες πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, οὐ μόνον κατ' ἔτος ἐν μιᾷ τῶν τριῶν ἡμερῶν τῶν Ἀνθεστηρίων πλήρη παρέχοντες ἐλευθερίαν ἀλλὰ καὶ τιμωροῦντες τὸν δεσπότην τοῦ δούλου, ὅστις διὰ τιμωρίας ἀπανθρώπου ἤθελε βλάψῃ αὐτόν.

Τὴν εὐμουσίαν καὶ τὴν χάριν. Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν (Περικλῆς *Ἑθνικὴ Ψυχὴ* φυλ. 5—6. *Πάτρια* ἔτους α' ἀρ. 40 καὶ 42) ὅτι μόνη ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐπλάσε μετὰ τῶν ἄλλων οὐρανίωνων θεῶν τὰς Μούσας καὶ τὰς Χάριτας θεότητας τὴν εὐμουσίαν αὐτῆς δηλοῦσας καὶ τὸ χαρίεν. Τὸ εὐμουσον διὰ τοῦτο εἰς χρόνους φαίνεται παλαιωτάτους ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ὁ σοφὸς καλούμενος ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱερεὺς ἐγένετο ἐν Θήβαις τοῦ δαφνηφόρου Ἀπόλλωνος, τοῦ μουσηγέτου θεοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἰάσων πρῶτον πάντων ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ τὸν πολυύμνητον πλοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, τὸν Ὀρφέα ἐκάλεσεν, ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς, ἀπομακρυνθεὶς ἐκ τοῦ βρόντου τῆς μάχης, ἐν τῇ σκηνῇ του λύραν πολύτιμον ἐν χερσὶν ἔχων ἔδει τοὺς ἄθλους παλαιότερων ἡρώων. Οὐδέποτε δ' ἔκτοτε αἱ θυσαί πρὸς τὰς Μούσας μετὰ τῶν Χαρίτων ἔπαυσαν ἐν τῷ βίῳ τοῦ γένους ἡμῶν· οἱ περσοκτόνοι τοῦ Μακράθωνος καὶ τῆς Σαλαμίνος τὰ ὅπλα ἀποθέμενοι, λουσθέντες ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν τραυμάτων, ἐορτάσιμα ἐνδεδυμένοι ἐορτάζουσι τῶν Παναθηναίων τὴν ἐορτήν, ἐορτὴν ἅμα μὲν ἄθλων εὐεξίας σωματικῆς, ἵπποδρομιῶν, ἀμίλλης νεῶν, ἅμα δὲ ἀγῶνων μουσικῶν καὶ ποιητικῶν μετὰ τῆς θείου κάλλους καὶ μεγαλειότητος ὑπερκοσμίου πομπῆς τῆς ὑστάτης ἡμέρας (*Πάτρια* ἔτ. Ζ' ἀρ. 23—33), καὶ ἐν ταῖς Διονυσίαις ἤκουσαν διδασκόμενα ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Αἰσχύλου τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ τὰς Φοινίσσας τοῦ Φρυγίχου· ὁ Ἀλέξανδρος πανταχοῦ ἱερὰ ἰδρύει Μουσῶν, ὅπου τῶν μεγάλων διδάσκονται τραγωδοποιῶν τὰ δράματα καὶ χοροὶ ᾄδουσι τοῦ Σιμωνίδου τοὺς ὕμνους καὶ τοῦ Πινδάρου τὰ ἐπινίκια.

Οὗτ' ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας δ' ἡμῶν τῆς τιτανείου εἰς πολιτικὸν φρόνημα καὶ εἰς μεγαλουργήματα πολεμικὰ ἔπαυσαν συμπαραδρεϋόντες ὁ καθοπλὸς Ἀρης καὶ ὁ χρυσολῦρος Ἀπόλλων· καὶ συστρατεύεται μετὰ τοῦ Βελισαρίου ὁ περιφανὴς ἱστοριογράφος Προκόπιος, ὁ Πατριάρχης Σέργιος ψάλλει τὰ νικητήρια ἐπὶ τοῖς θριάμβοις τοῦ Ἡρακλείου, ὁ μεγαλοπράγμων δὲ αὐτοκράτωρ ἡμῶν Θεόδωρος Δούκας Λάσκαρις, ὁ ἀταχὺς ἀετὸς διὰ τὴν θυελλώδη ἐν τοῖς πολέμοις ὁρμὴν κληθεὶς ὑπὸ τῶν συγχρόνων, ὁ μέγας βουλευόμενος Ἕλληνας Βασιλεὺς οὐ μόνον σοφῶν εἶχε περὶ αὐτὸν ὁμήγυριν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔργων συγγραφεὺς ἐγένετο, ἅτινα λέξεως εὐγένεια καὶ κατασκευῆς τοῦ λόγου κομψότης καὶ τὸ γενναῖον ἅμα καὶ ὑψηλὰ νοήματα κοσμοῦσι. Καὶ εἰς τοὺς χρόνους δὲ τῆς καταστροφῆς τοῦ κράτους ἡμῶν παρὰ τοὺς ὑπερασπιζοντας τὴν Πόλιν θάλλουσιν ἱστοριογράφοι ὡς ὁ Χαλκοκονδύλης καὶ ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι ὡς Γεωργίος ὁ Πλήθων, οὐδ' ἐπὶ τῆς δουλείας δὲ τῆς δεινότητος τῶν θωμανῶν ἐκλείσαν τὰ ἱερὰ

τῶν Μουσῶν (ἴδρα προηγούμενον φύλλον ἔτος ΙΒ', ἀρ. 15 ἄρθρον α' Τούτῳ νίκῃ κθ').

Τοιοῦτοι ἐγενόμεθα, καθ' ὅλον τὸν μακρὸν—πέντε χιλιάδων ἔτων—βίον τοῦ γένους ἡμῶν.

Δυστυχῶς δὲ, διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ψαρεύσουν εἰς θολὰ νερά ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀνατολῇ, ἡ Βουλγαρία ἀπεδείχθη ὅτι οὐδὲ πρὸς τὴν χαριτόδωτον *μαντζουράναν* προσομοιάζει. Δειχθὴν εἶναι προσέρπων εἰς τὴν ρίζαν δένδρου καὶ καταφθείρων αὐτό, τὸν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τῶν λαῶν τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. Καὶ δικαίως εἶναι τοιοῦτοι οἱ Βούλγαροι· ἐπλάσθησαν ἐκ τῆς ταπεινοτάτης οἰκογενείας τῆς ταταρομογγολικῆς φυλῆς συγγενεῖς πρὸς τοὺς κιτρίνους Οὐνους τοῦ Ἀττίλα¹. Σκοτεινοπρόσωποι (μαῦροι Βούλγαροι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ρώσων τῶν παλαιῶν) ἄνευ μονίμων κατοικίων, μέγα εἰς ἀραμπάδες οἰκοῦντες (ἀμαξόβιοι) τὰ κρέατα ὀλίγον ἐψημένα ἢ καὶ ὅλως ὠμὰ τρώγοντες πολλὰκις μετὰ τῶν δερμάτων, ἐκ τούτου δὲ δερματοφάγοι (σκυτοτρώκται) κληθέντες ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, ὅπως καὶ τριδουλοὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, διὰ τὸ ἐκρινόμενον πάντοτε πρὸ τῶν ἰσχυρῶν ταπεινὸν φρόνημά των, ἐν ᾧ ἄλλοι συγγενεῖς πρὸς αὐτοὺς λαοί, οἱ Μογγόλοι ἐν τῇ νοτίῳ Ρωσσίᾳ, οἱ Φίννοι καὶ Κουάδοι παρὰ τὴν Βαλτικὴν καὶ οἱ Οὐγγροι καὶ Ἀβαροι συναναμιγνέσθαι μετὰ τῶν εὐγενῶν σλαυικῶν ἢ γερμανικῶν λαῶν ἐλησμόνησαν τοὺς θηριώδεις προγόνους αὐτῶν, οἱ Βούλγαροι ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἐν τῇ Μοισίᾳ (τῇ σημερινῇ Βουλγαρίᾳ) Σλαύων ἔλαβον μὲν παρ' ἐκείνων τὴν σλαυικὴν γλῶσσαν, (διότι ὁ σλαυὸς ἐτήρησε πανταχοῦ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ), μεθ' ὁποῖωνδῆποτε καὶ ἂν ἀνεμίγη, ἔδωκεν δ' εἰς ἐκείνους πάσας τὰς θηριώδεις ὁρμὰς αὐτῶν, τὸ ἄγριον πρὸς τοὺς ἡττημένους καὶ ἀσθενεῖς, τὸ ὑπουλον, τὸ ἄπιστον, τὸ δουλικὸν πρὸ τῶν ἰσχυρῶν, τὴν δυσμάθειαν καὶ τὴν ἐχθρὰν πρὸς τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

(Ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Ἕλληνα λαὸν διαγγέλλματος τῆς Α. Μ.).

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς ἐδραίαν στηριζόμενον πεποιθῆσιν ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου του καὶ τὸν ἡρωϊσμόν τοῦ στρατοῦ, τοῦ κλείσαντος τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἀναβιβάσαντος τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ὕψος τῶν ἡρωϊκῶν παραδόσεων καὶ τῆς περιλάμπρου αὐτῆς ἱστορίας, οὐδεμιᾶς καὶ πάλιν—εἴμαι ἀπολύτως βέβαιος—θὰ φεισθῇ θυσίας εἰς εὐδόωσιν καὶ τοῦ νέου ἀγῶνος, τοῦ συμπληροῦντος καὶ εξασφαλίζοντος τὸ ἀπελευθερωτικὸν ἔργον τοῦ πρώτου.

Εἶναι καὶ ὁ ἀγὼν οὗτος εὐλογητὸς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ ὁ πρώτος, καὶ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ ἐπικαλοῦμαι, αὐτὸς δὲ Βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ τὸν Κύριον καὶ ἐν τῷ ἐλέει τοῦ Ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ.

Κωνσταντῖνος Β.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Α. Π. εἰ ρ α ἰ ᾶ Ἀνέλιπτα διατί; ἀναγνώστε καὶ τὸ ἄρθρον μας.—Φ. Ν. Κ. ε ρ χ υ ρ α ν. Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.—Δ. Τ. Δ. ε ρ ἰ γ χ ο β α ν. Ἡράτο ἡσπαστὴ ἀπὸ ἀρχῆς ἔτους.—Ι. Μ. Δ. ο γ κ α. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν σταθερὰν ἀνάμνησιν.—Κ. Α. Σ. ο χ ο ὕ μ. Ν. Η. Κ. ω ν σ τ ᾶ ν τ σ α ν. Γ. Φ. Β. ο ὕ φ α λ λ ο ν. Δ. Ν. Ἀ λ ε ξ ᾶ ν δ ρ ε ἰ α ν. Στ. Ε. Χ α ν ἰ α. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.

1) Τὴν συγγένειαν πρὸς τοὺς ταταρομογγόλους μαρτυροῦσι, πλην τῶν ἱστορικῶν εἰδήσεων, τὰ ὀνόματα αὐτῶν Ἀλογκοβ-τούρ, Κόβρ-άτ, Κρούμ, Ὀμορτάγ, Σουρσσυμπύς, αἱ καταλήξεις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν Μουντζ-ούχ (ὁ πατὴρ τοῦ Ἀττίλα), Ἀσπαρ-ούχ (ὁ πρῶτος βούλγαρος ἡγεμὼν ὁ διαβάς τὸν Δούναβι μ. Χ. 679) καὶ ὁ τίτλος τῶν ἡγεμόνων χάν (Κόβρατ χάν, Κρούμ χάν).